
Trampejagt

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Trampejagt

4

Trampejagt

Trampejagt

Trampejagt

Af Kaj Munk

Nat, d.8.11.36[1]

Ikke at den er højt anskrevet, denne Façon at jage Harer paa, at man trækker i Støvlerne og spadserer Markerne af paa Kryds og tværs med Bøssen nogenlunde parat over venstre Skulder. ”Det er den jævne Mands Jagt”, har jeg hørt sige med et affærdigende Skuldertræk af en eller anden Højbaarenhed, der finder det langt ædlere at sidde paa en Stol og slagte Fasaner, som man har lejet Folk til at kyse ud til sig. Jeg finder den jævne Mand akkurat lige saa fortjenstfuld som den ujævne; og jeg har en lumsk Mistanke om, at de toneangivende Jagtstolbeklædere ser ned paa Trampejagten, fordi det er svært at drive den siddende. For den, der har Lyst til at *færdes* i Naturen, er det en Naade, at naar Hønsene glider over første Novembers skærmende Bakkekam og ud af Distriktet for den første halve Snes Maaneder, sidder Harene endnu en halvanden Maaned paa alle utrolige Steder og driver Kispus med En. Det er jo slet ikke sandt, at Markjagten paa den langørede er kedsommelig, og der er Bøsser, hvem det falder lettere at faa Ram paa en Agerhøne, ja, paa en Bekkasin. Jeg har kendt endog særdeles habile Jægere, der vidste paa en Prik, hvordan en And skulde hentes ned, hvad enten hun kom strygende som en løsrevet Stjerne i en Orkan i Skumringen, eller hun steg op fra Rørene et godt Stykke foran den svajlende Baad, men som overfor den lille, laadne Zigzagger ustandselig blev nervøse og drev Skuddet af Sted paa nogenlunde Lykke og Fromme. Sprutfuld af Overraskelser er han, samme Herr Morten. En halv Dag kan man faa Lov til at sjaske gennem vaade Roer og slæbe sig over (og lige saa meget under) dyndede Pløjemarken og filtre sig frem i sejt, langskaftet, Lyng og pjaske omkring i Kærenes Vandpytter uden saa meget som at opfange et Glimt af Æselørene. Og man forstaar det ikke; her var dog saa fuldt af Harer i Fjor; og er der da gaet Sygdom i Bestanden? Man sætter sig ned, tørrer Sveden af Panden, faar Frokostpakken frem og deler med Kammeraten og Hundene og lægger saa Hovedet tilbage mod en Tue for at stirre op i den hvidblaa Himmel; saa ruller det under Nakken, man farer op med et Brøl, Tuen var en Hare, Bøssen! giv mig Bøssen! et haabløst Skud, og Hundene gaar fra Besindelsen og sætter efter, lige i det Spor, man just er kommen ad, og letter nu to, tre, fire Harer i deres glammende Fart.

Man kan komme ud en anden Dag, da de ikke holder eller, som man sagde i Blichers mere gudfrygtige Tid: ikke tror. Hare efter Hare rejser sig i et Par Bøsseskuds Afstand og lunter af, sætter sig paa Bagbenene med Forbenene op (laver lille Mand, siger Tyskerne) og lægger saa sindigt ned igen. Man opgiver, i Dag er der ingenting at lave, stiler hen mod Bilen, skraaer over en aldeles afgnavet Græsmark, hvor intet levende kan skjule sig, noget dunder bagved, man snurrer rundt, dér er man alligevel skrævet over en 10-Punds, som

fjerner sig i et Sus, ingen afladet Bøsse kan konkurrere med.

Apotekeren og jeg skridter med fire lange Ben alle Pløjejorderne af og vender modløse tilbage til Bilen; nix; saa kommer den gamle Doktor jolrende i sin Fortidsfærd og stiger ud; han har den Fordel for os andre to, at han har Asthma og maa gaa ganske smaat; altsaa skyder han straks en Hare paa den Mark, Apotekeren og jeg har gennemtravet. ”De skal bare blive ved med at gaa frem og tilbage paa det samme lille Stykke”, docerer han; ”for saa ender det gerne med, at en eller anden af de gamle Ramlere, der sidder rundt om En og kigger paa En, bliver nervøs og tænker: ”Nu gaar den vist ikke længere.””